

paa Arbejdsvillighed, sagde det ærede Medlem fra Skern (Sigurd Berg), at de Tal, der har været nævnte her, ikke er tilstrækkelig oplysende. Jeg har ikke bestridt Muligheden af, at der kan foreligge andre og flere Tilfælde end dem, som er blevet undersøgt, hvor nogle har ment, at der var Vidnesbyrd om manglende Arbejdsvillighed. Det har jeg ikke bestridt. Jeg har nævnt disse Tal for at fremføre de konstaterede Tilfælde og for at oplyse de konstaterede Tilfældes virkelige Sammenhæng og for at slaa til Lyd for, at man fra den almindelige hviskende eller meddelende Form for, hvad man havde hørt og set og troet at vide, gik over til at skaffe Sagerne virkelig oplyst. Herom er der heller ingen Uoverensstemmelser mellem de forskellige Ordførere og mig, men jeg vil ogsaa gerne sige om det Spørgsmaal, som er fremdraget om Arbejdsgivernes eventuelle Uvillie til at anmelde saadanne Tilfælde paa Grund af Frygt, at jeg bestemt maa antage, at en saadan Frygt ikke foreligger, bl. a. fordi den vilde være ubegrundet, idet der ikke fra noget af de foreliggende Tilfælde af Anmeldelser har kunnet indhentes nogen som helst Begrundelse for, at Anmeldelsen har ført til det, man frygtede. Saa vidt mig bekendt, er der ikke efter nogen Anmeldelse sket nogen Art af Forulempelse af den paagældende Arbejdsgiver. I Virkeligheden er en Anmeldelse som den, der her er Tale om, hvor en Mand meddeler, at en Arbejder, der kom til Arbejdsgiveren efter Anvisning af Arbejdsanvisningskontoret, har vægret sig ved at overtage Arbejdet, efter min Opfattelse ikke at betragte som nogen Angivelse. Det er nemlig noget faktisk, som er foregaaet, men hvorvidt Vægningen har været Tegn paa Arbejdsuvillighed, eller hvorvidt den har været berettiget fra vedkommende Arbejders Side, hvad Arbejderen jo fra sit Standpunkt vil mene, er en Sag for sig. Der foreligger altsaa kun en Anmeldelse af det faktiske Forhold, at en Arbejdsanvisning har fundet Sted, og at en Vægning ved at overtage Arbejdet derefter har fundet Sted. Derimod kan det være tvivlsomt og Genstand for Undersøgelse, hvorfor Vægningen har fundet Sted. Der ligger altsaa ikke nogen Angivelse i og for sig i selve dette, at en Mand anmelder det konstaterede Faktum, idet Undersøgelsen lige saa godt kan føre til det Resultat, at Arbejdsvægningen har været berettiget, som til, at den har været uberettiget. Hvorvidt det vil være rigtigt

at gaa over til Anmeldelsespligt for Arbejdsgiverne, kan vist underkastes Tvivl, thi en Pligts Overholdelse skulde der jo dog gerne kunne føres en vis Kontrol med, men det vil sikkert have sine store Vanskeligheder at konstatere, om en Arbejdsgiver har opfyldt sin Pligt i saa Henseende. Jeg kan i Øjeblikket ikke tænke mig, hvorledes en Kontrol med Pligtens Overholdelse skulde finde Sted, og saa vilde den kun staa som et Bogstav, som ikke kan siges at være mere betydende end det Paalæg, en Arbejdsgiverforening kan give sine Medlemmer. For det konservative Folkeparti førte jo Ordet et Medlem, som det ærede Medlem fra Ringkøbing 6te Valgkreds (Sigurd Berg) betegnede som „det 17de Tillægsmandat havende Medlem“. Inden den endelige Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorledes Medlemmerne skal betegnes, hvorom der jo hersker nogen Usikkerhed i Øjeblikket, mener jeg imidlertid, at det vilde være muligt at betegne det ærede Medlem paa en adskillig nemmere Maade. Jeg vil tillade mig at betegne ham som det 7de Medlem fra Randers Amt. Der er nemlig 6 Kredsmandater fra Randers Amt og 1 Tillægsmandat. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds sidder der, og det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe) sidder lige overfor mig og er Ordfører for det konservative Folkeparti. Men denne Bemærkning er jo kun Udtryk for, at der i Øjeblikket er Usikkerhed med Hensyn til, hvad der er den parlamentarisk rigtige Udtryksmaade. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti udtalte, at det ikke kunde siges at være et heldigt Udtryk, naar der i Bemærkningerne til Lovforslaget var Tale om en eventuel Anvendelse af andre Principper, hvis disse andre Principper ikke var Udtryk for andet, end at der maaske til Efteraaret vilde findes Arbejdere, som maatte have mere i Arbejdsløshedsunderstøttelse. Men dette er virkelig ikke nogen heldig Gengivelse af mine Udtalelser. Det ærede Medlem argumenterede i sin første Tale saaledes, at naar der her tales om andre Princippers Anvendelse, og naar det fremgik af Debatten her, at alle syntes, at Understøttelserne var tilstrækkelig store, saa maatte vel Anvendelsen af andre Principper søges i en Erkendelse af, at der i selve Organisationen var en Fejl. Heroverfor paaviste jeg, at Ønsket eller Tanken om eventuelt at gaa over til andre Principper er begrundet af Arbejdsløshedsinspektøren gennem Fremhævelsen af, at